

Незабутній льонокомбінат

Людмила Іванівна Фурманова працювала старшим комірником хімічного складу Рівненського льонокомбінату. Ця робота – не з легких, але загартована життям Людмила вправно справлялася з обов'язками. Вийшовши на пенсію, її душа потребувала спокою, і вона зайнялася вишиванням.

Людмила Іванівна Фурманова

Людмила Фурманова біля своїх робіт

У полоні вишивки

Після такої важкої роботи, яку доводилося виконувати, моя душа прагнула спокою. Цей спокій я знайшла у вишиванні, там моя розрада і втіха. Вишиваю хрестиком. Маю багато вишитих картин-ікон: Матір Божу у різних видах, Ісус Христос у терновому вінку, Микола Чудотворець, Тайна вечеря, Ангел-охоронець рятує потоплючу дівчинку та ін. Багато своїх робіт подарувала, зокрема, ікону Божого народження, маленький Ісус із Матір'ю і Йосипом, Георгія Побідоносця та ін.

– Як Ви розпочали вишивати? – запитую. – Не у кожного ж, хто візьме голку, нитки і тканину вийде гарна картина?

– Правду кажете. Я мала хист до вишивання, але робота, сім'я, діти, різні побутові справи не давали змоги мені займатися вишиванням, на це не було часу. Першою іконою, яку я вишивала була Матір Божу на весь зріст. Коли залишилося зовсім не багато до завершення картини, зі мною стався прикрий випадок. На перехресті у 2001 році мене збила машина. Свідки аварії не вірили, що мені вдасться вижити. Прийшовши до свідомості, я розповіла свою історію, і у відповідь почула: «Це Богородиця Вас спасла». Мабуть це так, бо в іншому випадку ікона так і залишилася б незавершеною. Одужавши, я вишила ікону до кінця, освятила її у церкві і подарувала доньці. Це напевно послугувало благословенням, бо з того

Мої життєві університети

Життя, як кажуть, – найкращий вчитель. Вчило воно і Людмилу Іванівну. Народилася вона у важкому 1940 році у селі Сінгурі Житомирського району. Батько – Іван Васильович Камокін – був військовим, а мама – Лідія Іллівна Хоменко – працювала вихователькою у дитячому садку міста Житомир. Тато пішов на війну і до сім'ї більше не вернувся. Мама виховувала дівчинку сама. Після закін-

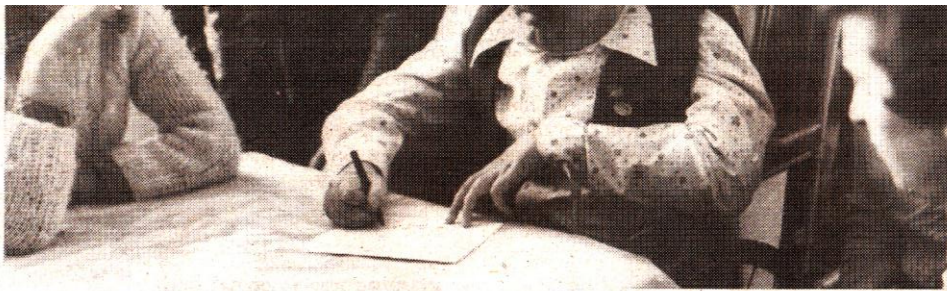
чення війни Лідія Іллівна працювала в будівництві-господарстві у військовому госпіталі, де лікувалися фронтовики. Госпіталь знаходився у смт Гуйва під Житомиром. Там вона вийшла заміж і постійно проживала у цьому селищі. Мала трьох дітей і була повністю віддана сім'ї. Люди її поважали. Лідія Іллівна багато разів обиралася депутатом селищної ради. Допомога односельцям розшукувати рідних, які зникли під час війни. Вона уміла працювати і шанувати людей. Наразі вона вже покійна, вічний спочинок знайшла на житомирській землі.

— У школу я пішла у 9 років, — розповідає Людмила Іванівна. — Два роки я знаходилася на лікуванні у протитуберкульозному санаторії. У мене був туберкульоз кісток тазобедреного суглобу, і я лежала у гіпсовому спеціальному ліжку. Школа була поряд із госпіталем. Учителі були дуже уважні, старалися донести знання до кожної дитини. Діти були слухняними. У нас був дуже цікавий учитель географії — Володимир Іванович. Він так цікаво подавав матеріал, не по книжному тексту, а від себе. Вчитель так заворожував нас своєю розповіддю, що ми не чули дзвінка закінчення уроку.

Закінчивши восьмирічну школу, я поступила у Київ на курси монтажниць радіо- і телекомунікаційних мереж. Працювала на військових об'єктах Севастополя, Запоріжжя, Житомира, Старого Криму, а потім потрапила на Рівненську АТС. Удень працювала, а ввечері вчилася у вечірній школі. Здобула середню освіту і пішла працювати телефоністкою у ЦУМі. Паралельно ще вчилася у технікумі радянської торгівлі. Там отримала фах товарознавця. У 1976 році я приступила до роботи старшим комірником хімічного складу Рівненського льонокомбінату.

Робочі будні на Льонокомбінаті

Людмила Іванівна прийшла на Рівненський льонокомбінат уже з певним багажем знань і впевнено взялася за роботу. Робота була нелегкою, але в русі та тісному контакті з людьми. Хватка, працю-

Зустріч із Миколою Левковичем, 1984р.

вита, вольова, сильна за натурою жінка була завжди попереду.

— Наші склади починалися від фабрики нетканних матеріалів і продовжувалися аж до головної транспортної прохідної, — говорить пані Людмила. — У моєму підпорядкуванні було два складських вантажники. Коли отримували великі вантажі, то на поміч приходила бригада вантажників відділу постачання. На електрокарах працювали свої складські робітники, доводилося й мені на них попрацювати. На склади надходили вагони з крохмалем, порошком та різними хімічними засобами. Цистерни з оцтовою, сірчаною, фосфорною кислотою, перекисом водню, балони з рідким хлором зберігали у підземних складах. У складі тільки знаходилися: щавлева кислота, пральний порошок, пасти та різноманітні барвники. Все сортували за датами надходження. Відпускали тільки працівники складу, дотримуючись техніки безпеки та лімітів відпуску. Працювали у спецодязі. У цеху була аптечка з необхідними медикаментами. Наш робочий день розпочинався з 09.00. До обіду ми були дуже завантажені роботою, бо відпускали хімізасоби для всіх цехів комбінату. Час роботи не був ненормованим, доводилося виходити й у вихідні, щоб не було затримок у виробництві підприємства.

У хімічному цеху панував порядок, ніколи не було непорозумінь між членами колективу. Колектив був дружній, хороший організований із усіх питань. Хотілося б згадати економіста відділу постачання С.І.Залевську, постачальника відділу М.П.Баршиєвця, економіста (уже

покійного) Д.В.Васильчука. Це були безвідмовні у роботі та дисципліновані у виконанні працівники.

У цеху виділяли молоко за шкідливі умови праці. Я себе не уявляла поза колективом, була політінформатором у цеху, потім секретарем партійної організації чотирьох цехів. Ми проводили велику роботу з молоддю. Працювали у тісному контакті з комсомольською і профспілковою організаціями. Старалися покращити умови праці робітників. За нашою ініціативою були побудовані гаражі для зберігання транспорту, який до того часу зберігався під відкритим небом. Проводили щомісячно партійні збори, оформляли Дошку пошани цеху, займалися питаннями ремонту цехів і ін. Мені дуже подобалося спілкування з молоддю. Із ними я їздила в Дубно, будинок-інтернат для інвалідів і пристарілих людей, де проживав письменник-інвалід Микола Левкович. Була частою гостею школи №11, де вчилися мої діти, а також — на Дошці пошани школи. Колективом ми вітали на усі свята ветеранів війни: Баршиєвця Миколу (партизана-ковпаківця), Василя Свистуна (ветеран війни, який до самої старості займався моржуванням).

Поряд із дружньою справою — роботою, був і відпочинок. Ми мали можливість відпочивати на своїй базі у Хотині. Із друзями їздила у туристичні поїздки до Чехословаччини, Німеччини, Бресту та ін. За хорошу роботу неодноразово нагороджувалася грамотами та грошовими преміями. Підсумовуючи прожите, можу з впевненістю сказати: я вибрала правильний шлях.

...у деяких випадках ставало вишивання.

— А узор вишивки самі вигадуєте? — запитую.

— Ні. Я вишиваю за схемами доктора Дмитра Блажейовського. Тільки фон я не зашиваю, а підбираю тканину у тон вишивки.

Таких робіт як у Людмили Іванівни я ніде більше не бачила. Підібрана зі смаком тканина надає дуже гарного вигляду вишивці. Тепер пані Людмила має вдовольстатися вільного часу та може реалізувати свої давні бажання. У планах майстрині ще дуже багато вишивок. Нехай Бог посилає їй здоров'я та натхнення для цього.

Моє бачення

У кожної людини своє бачення на цей світ, і в кожного воно різне. У Людмили Іванівни воно таке:

— Інколи я сиджу у кріслі і згадую Рівненський льонокомбінат. Він постає переді мною у своїй красі і могутності минулого. Нікому і ніколи не вдасться стерти це з людської пам'яті. Біль і радість, кажуть, завжди йдуть поруч. Отож біль за втраченим льонокомбінатом точить душу, а радість — що підприємство відроджується. Завдяки мудрості і рішучості Олега Червонюка Рівненський льонокомбінат відновив свою роботу. Побувавши на екскурсії на сучасному підприємстві, я була приємно вражена. Зараз дуже велика увага приділяється умовам праці та застосуванню нових технологій виробництва. Я вірю, що через деякий час Рівненський льонокомбінат розквітне і буде славитися на весь світ, як колись. А грабіжників, які так нещадно розграбували підприємство, Бог накаже і вони за це неодноразово ще поплатяться.

Власнику Льонокомбінату Олегу Червонюку бажаю здоров'я та успіхів у його справах. А також його сім'ї та мамі, котра виростила такого сина, який дуже потрібен нашому краю.

Лариса ГЛОВАЦЬКА

